

Књига пророка Данила — Број седамдесет четири

Откривање пророчке загонетке: Језекиљеве гадости, црква последњег дана и жиг звери

Jeff Pippenger
2024-02-07

Четири гадости из осмог поглавља Језекиља воде до тога да се вођство Боље цркве Лаодикије последњих дана кланја сунцу и тако прима жиг звери. Следеће поглавље, које представља исто виђење, приказује оне у Бољој цркви последњих дана који примaју Бољи печат. Сестра Вajt нас обавештава да је пећаћење из деветог поглавља Језекиља исто оно пећаћење које је представљено у седмом поглављу Откривења. Бог суди једном народу у његовом трећем и четвртном нараштају, а четири гадости из Језекиља препознају четири нараштаја побуне која је отпочела 1863. године, када је лаодикијски адвентизам увео фaлсификат двеју плоча Авaкумових које су биле дате као симбол заветног односа између Бога и Његовог народа, управо као што су две плоче Десет заповести биле дате на почетку древног Израела.

Ароново златно теле било је лажна слика, симбол побуне који се испољио управо док је Бог стварао две плоче које представљају истинску слику љубоморе. Ароново златно теле било је праслика лажне карте из 1863. године, која је из поруке уклонила „седам времена“ из Левитске 26, заједно с другим временским пророчанствима. Тако је лаодикијски адвентизам поставио слику љубоморе на самом почетку своје историје, као што је Арон учинио на почетку историје древног Израила, и као што је Јероваам учинио на почетку историје северног царства Јефремовог.

„Седaм времена“ из 3. Мојсијево 26 било је прво временско пророчанство које је Miller био наведен да разуме, и то је био први драгуљ пророчког времена који је био одбачен у побуну 1863. године. Година 1863. означила је почетак прикривања драгуља из Millerовог сна и увођења кривотворених драгуља и новчића. „Седaм времена“ било је угаони камен који градитељи одбацише. Године 1863. управо су они који су били градитељи милеритског храма одбацили угаони камен „седaм времена“, али у последњим данима тај камен сада је постао глава од угла. Тај камен представљао је Стену векова, а такође је био представљен даном који је Господ начинио, јер је био симбол суботњег поћинка за земљу. Године 1844, милеритски адвентизам укорио је Јероваамов лажни систем богослужења и одвојио се од „збора подругљиваца“ који су се „радовали“ због првог разоћарања.

Градитељима је било наложено да се никада не враћају „у збор подсмевача“, као што је јудејском пророку било наложено да се у Јерусалим врати другим путем од онога који га је довео до 1844. године. Пут који га је довео до 1844. године био је пут из којегa је изашао, а то је био протестантизам; и у тој историји протестантизам је постао отпаднички протестантизам. Градитељима је било заповећено да се никада не враћају „у збор

подсмевача“, и било им је наложено да не једу њихову храну нити да пију њихову воду. Градитељи су 1840. године појели књижицу која је била у анђеловој руци, и та храна им је била слатка у устима.

Једење и пијење пророчанства представља методологију која се користи за проучавање Библије. Милеритима је био дат посебан начин проучавања Божје Речи, и та правила су произвела потпуно другачију библијску поруку од оне коју су теолози отпалог протестантизма и католицизма произвели својом исквареном методологијом. Градитељи, који су уједно и јудејски пророк, нису смели да се врате и једу или пију од методологије ни отпалог протестантизма ни католицизма. Јудејски пророк је учинио управо то, идентификујући тиме да ће лаодикијски адвентизам учинити управо то 1863. године, јер су 1863. године употребили теолошке аргументе отпалог протестантизма да одбаце Милерову примену „седам времена“, и тако поставе Аронове и Јеровоамове ликове љубоморе. Тада је отпочело прво поколење лаодикијског адвентизма.

Након што је пророк из Јуде ступио у додир с Јеровоамом, пошао је на повратак у Јудеју, али никада није стигао. Пророк представља лаодикијски адвентизам, који је, према надахнућу, ушао у милеритски покрет 1856. године. Сестра Вајт никада није одступила од поистовећивања адвентизма са Лаодикијом, и не постоји никакав библијски доказ да се Лаодикија икада мења. Постоје појединци који напуштају своје лично лаодикијско искуство, али као црква Лаодикија треба да буде избљувана из уста Господњих, јер Лаодикија значи „народ суђен“. Адвентизам користи ту одредницу да тврди како представља цркву која постоји у раздобљу суда у небеској светињи. У своје слепилу они признају елемент истражног суда у значењу имена Лаодикија, али не могу да виде извршни суд који је јасно представљен у њиховом имену.

И анђелу цркве Лаодикијаца напиши: Ово говори Амин, верни и истинити сведок, почетак Божјег створења: Знам дела твоја, да ниси ни хладан ни врућ; о, да си хладан или врућ! Тако, пошто си млак, и ниси ни хладан ни врућ, избљуваћу те из уста својих. Јер говориш: Богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си ти несрећан, и јадан, и сиромашан, и слеп, и го. Откривење 3:14–17.

Јудејски пророк на крају бива сахрањен са лажним пророком који га је преварио да једе његову храну и пије његово пиће. Обојица на крају завршавају у истом гробу, а лажљиви пророк из Ветиља (лажна црква) назива га братом када умре.

А у Ветиљу живљаше један стари пророк; и дођоше синови његови и казаше му сва дела која је човек Божји учинио тога дана у Ветиљу; и речи које је говорио цару, и то казаше оцу своме. И отац њихов рече им: Којим путем отиде? Јер су синови његови видели којим путем отиде човек Божји који беше дошао из Јуде. И рече синовима својим: Оседлајте ми магарца. И оседлаше му магарца; и он узјаха на њега, и пође за човеком Божјим, и нађе га где седи под једним храстом; и рече му: Јеси ли ти човек Божји који је дошао из Јуде? А он рече: Јесам. Тада му рече: Хајде са мном кући, и поједи хлеба. А он рече: Не могу се вратити с тобом, нити поћи с тобом; нити ћу јести хлеба нити пити воде с тобом на овом месту. Јер ми је речено речју Господњом: Не једи тамо хлеба нити пиј

воде, нити се враћај путем којим си дошао. А он му рече: И ја сам пророк као и ти; и анђео ми је говорио речју Господњом, говорећи: Врати га са собом у кућу своју, да једе хлеба и пије воде. Али му слага. И он се врати с њим, и једе хлеба у кући његовој, и пије воде. И догоди се, док сеђаху за трпезом, да дође реч Господња пророку који га беше вратио; и повика човеку Божјем који беше дошао из Јуде, говорећи: Овако вели Господ: Пошто си био непокоран устима Господњим и ниси држао заповест коју ти је Господ Бог твој заповедио, него си се вратио и јео хлеба и пио воде на месту за које ти је рекао: Не једи хлеба и не пиј воде; тело твоје неће доћи у гроб отаца твојих. 1. Царевима 13:11–22.

Порука другог анђела, у лето 1844. године, састојала се у томе да се утврди да су протестантске цркве пале и постале кћери католицизма. Милеритски адвентизам позивао је мушкарце и жене да изађу из тих деноминација, јер остати у њима значило је духовну и вечну смрт. Лажни пророк из Ветилја представља верски систем који је Јероваам успоставио у Ветилју. То је био систем који је подигао икону звери, а звер која је била опонашана јесте звер католицизма. Протестанти су наставили да се изјашњавају као протестанти, али су такође наставили да светкују дан сунца као дан богослужења, што је жиг ауторитета католицизма.

Протестанти тврде да су протестанти, иако је једина одредница протестанта да протестује против Рима; и тиме је њихово исповедање обличје римске цркве, јер она тврди да је хришћанска установа, иако за ту тврдњу нема никакво библијско оправдање. Њена тврдња заснива се на празном ауторитету предања и обичаја, што је исти онај лажни ауторитет којим се служи протестантизам када тврди да су протестанти. То је иста логика која је заслепила адвентисте седмог дана да верују да су, као Лаодикејци, још увек у сигурном заветном односу. То је исти лажни ауторитет који је древни Израил објављивао када је говорио: „Храм Господњи, храм Господњи — то смо ми.“

„Јеврејски народ није услишио ово упозорење. Заборавили су Бога и изгубили из вида своју узвишену предност као Његови представници. Благослови које су примили нису донели благослов свету. Све своје предности присвојили су ради сопственог уздизања. Ускратили су Богу службу коју је од њих захтевао, а својим ближњима ускратили су верско вођство и свети пример. Као становници предпотопног света, следили су сваку помисао својих злих срца. Тако су учинили да свете ствари изгледају као фарса, говорећи: ‘Храм Господњи, храм Господњи, храм Господњи је ово’ (Јеремија 7:4), док су у исто време погрешно представљали Божји карактер, срамотили Његово име и скрнавили Његову светињу.“

„Виноградари који су били постављени над Господњим виноградом изневерили су поверено им старатељство. Свештеници и учитељи нису били верни поучаваоци народа. Нису пред њима држали доброту и милост Божју, нити Његово право на њихову љубав и службу. Ови виноградари тражили су сопствену славу. Желели су да присвоје плодове винограда. Њихова тежња била је да привуку пажњу и почаст на саме себе.“ Христове поуке, 292.

Године 1863. милеритски покрет је окончан, али је он престао да буде покрет филаделфијаца 1856. године. Порука Мојсија („седам времена“), коју је изнео Илија (Вилијам Милер), била је одбачена, а то одбацивање заснивало се на методологији лажног пророка из Ветилја. Година 1863. била је крај шездесет и пет година које су отпочеле 1798. године, и била је крај пророчанства из седмог поглавља књиге пророка Исаије.

И догоди се у дане Ахаза, сина Јотамова, сина Озијина, цара Јудина, да Ресин, цар Сирски, и Фекај, син Ремалијин, цар Израилев, пођоше на Јерусалим да војују на њ, али га не могоше надвладати. И јавише дому Давидову, говорећи: Сирија се удружила с Јефремом. И задрхта срце његово и срце народа његова, као што дрвеће у шуми дрхти од ветра. Тада Господ рече Исаји: Изиђи сада у сусрет Ахазу, ти и Сеар-Јасув, син твој, на крају јарка горњег језера, на путу ка пољу ваљареву; И реци му: Пази и буди миран; не бој се нити клони духом због та два краја ових задимљених главњи, због жестокога гнева Ресинова и Сирије, и сина Ремалијина. Јер Сирија, Јефрем и син Ремалијин сковаше зло против тебе, говорећи: Пођимо на Јуду, и уплашимо је, и продримо у њу за себе, и поставимо усред ње цара, сина Тавеилова. Овако вели Господ Господ: То неће остати, нити ће се збити. Јер је глава Сирији Дамаск, и глава Дамаску Ресин; а за шездесет и пет година Јефрем ће се разбити тако да више не буде народ. И глава је Јефрему Самарија, и глава Самарији син Ремалијин. Ако не верујете, доиста се нећете одржати. Исаија 7:1–9.

Шездесетпетогодишње пророштво из осмог стиха указује да ће „у оквиру“ тог периода од шездесет и пет година северно царство десет племена бити одведено у ропство. Виђење је забележено 742. године пре Христа, а деветнаест година касније, 723. године пре Христа, Јефрем је био расејан и одведен у ропство од стране Асираца. Године 677. пре Христа, на крају тих шездесет и пет година, цар Манасија био је ухваћен и одведен у Вавилон. Полазна тачка, 742. година пре Христа, означава грађански рат између северног и јужног царства Израилја, као што 1863. година означава саму средину Грађанског рата у Сједињеним Државама између Севера и Југа. Пророштво је Исаија објавио у дословној славној земљи (Јуда), а пророштво из 1863. године испунило се у духовној славној земљи (Сједињене Државе).

Постоје три прекретнице у оквиру пророчанства о шездесет и пет година. Грађански рат 742. године пре Христа прати, након деветнаест година, расејање северног царства 723. године пре Христа. На крају шездесет и пет година било је расејано јужно царство. Пророчанство, укључујући свој почетак и свој свршетак, представља оба Божја „негодавања“ против северног и јужног царства, а тим двама негодовањима на њиховим полазним тачкама претходи деветнаест година, а затим за њима следи још деветнаест година након њихових испуњења.

Целокупна хијастичка структура указује на раздобље грађанског рата између севера и југа које обележава почетак и свршетак. Усред почетка и свршетка, оба противника у том грађанском рату била су одведена у ропство, и током шездесет и пет година, док се из свога узајамно расејаног стања ропства сабирају у један народ, долазе до 1863. године, која је

датум Прокламације о еманципацији којом су робови ослобођени. Пророштво о грађанском рату у дословној Јуди завршава се грађанским ратом у духовној Јуди, јер Исус увек приказује свршетак нечега почетком нечега, јер Он је Алфа и Омега.

Историја 1863. године била је представљена историјом 742. године пре Христа, када је пророк Исаија, заједно са својим сином, упутио поруку безбожном цару Јуде (Ахазу). Година 742. пре Христа у том одломку представљена је сведочанством цара Ахаза, који је био цар Јуде и који је обуставио службу у Божјем светилишту и наложио своје првосвештенику да подигне узор сиријског храма у самим пределима Божјег земаљског светилишта.

У историји безбожног цара Ахаза (обележеној као 742. година пре Христа пророштвом Исаијиним), вођа Јерусалима увео је обожавање паганства (католицизма) у Божју цркву, као што се лаодикијски адвентизам вратио методологији отпалог протестантизма да би одбацио Мојсијеву поруку коју је донео Илија. Године 742. пре Христа, Исаија се суочио са безбожним царем Јуде на крају водовода горњег језера, код поља ваљарева, и повео је са собом свога сина када је то учинио. Име његовог сина било је знак, а када се пророк из Јуде суочио са царем Јеровамом, и он му је дао знак.

Ево, ја и деца коју ми је дао Господ, јесмо за знаке и за чудеса у Израиљу од Господа над војскама, који обитава на гори Сиону. Исаија 8:18.

Име Исаијиног сина „Шеар-Јасув“ значи: „остатак ће се вратити“. Они који се „враћају“, који сачињавају остатак, јесу они који чекају Господа за време одлагања.

И чекају Господа, који је сакрио лице своје од дома Јаковљева, и уздаћу се у њега. Гле, ја и деца коју ми је Господ дао јесмо за знаке и за чудеса у Израиљу од Господа над војскама, који обитава на гори Сиону. Исаија 8:17, 18.

Када Исаија ступа у додир са злим царем Ахазом 742. године пре Христа, он представља оне који су „чекали“, јер сви пророци говоре о последњим данима, а они који „чекају“ у последњим данима јесу они који су претрпели прво разочарање. Јеремија је мислио да је Бог слагао и ускратио кишу, а Исаија мисли да је Бог сакрио „лице своје од дома Јаковљева“, али Исаија одлучује да ће чекати и тражити Господа, што представља „мудре“ за време одуговлачења виђења. Они који су се заиста вратили и одвојили драгоцено од рђавога, који је требало да постану Божја уста, били су запечаћени, и стога супротстављени онима који примају жиг звери.

И многи међу њима спотаћи ће се, и пашће, и разбити се, и заплести се у замку, и биће ухваћени. Свежи сведочанство, запечатити закон међу мојим ученицима. И ја ћу чекати Господа, који сакрива лице своје од дома Јаковљева, и у Њега ћу се уздати. Ево, ја и деца коју ми је Господ дао јесмо за знаке и за чудеса у Израиљу од Господа над војскама, који пребива на гори Сиону. А кад вам кажу: Тражите оне који имају познате духове, и врачаре који шапућу и мрмљају — не треба ли народ да тражи Бога свога? за живе к мртвима? К закону и сведочанству: ако не говоре према овој речи, то је зато што нема светлости у њима. Исаија 8:16–20.

Наставићемо ово проучавање у следећем чланку.

„Ово нису речи сестре Вајт, него речи Господње, и Његов весник их је дао мени да их дам вама. Бог вас позива да више не делујете супротно Њему. Дато је много поуке у погледу људи који тврде да су хришћани, док испољавају особине Сотоне, и духом, речју и делом ометају напредовање истине, и сигурно иду путем којим их Сотона води. У својој окорелости срца приграбили су власт која им ни на који начин не припада, и коју не би требало да врше. Говори велики Учитель: ‘Ја ћу оборити, оборити, оборити.’ Људи у Батл Крику говоре: ‘Храм Господњи, храм Господњи смо ми’, али они употребљавају обичан огањ. Њихова срца нису омекшана нити покорена благодаћу Божјом.“ Manuscript Releases, volume 13, 222.